

Ridaura avall

Tu segueix el riu, m'han dit: Sant Baldiri... l'Ardenya... no té pèrdua.

Però , soc petit, i no saben que el meu sentit de l'orientació és dolent...quasi pervers.

Els he fet cas, o millor dit, ho he intentat.

La seva referència volia ser bona però a la primera volada el riu ha desaparegut, i entre una cosa i l'altre m'he ben perdut.

D'això ja fa unes hores. No és tant fàcil arribar a mar per un corb marí que fa poc que ha nascut i ha perdut l'esbart!

Sobrevolò alzines i el bruc blanc florit, m'agrada! Tot i que l'aigua que havia de seguir no la veig enlloc i començo a estar atabalat.

Un rapinyaire de grans ulls em mira, és bonic, encara que no me'n refio del tot. El pitjor és que, això vol dir, que aviat es farà fosc.

Ara he passat a prop d'un parell de campanars. Ho sé perquè he sentit el so de les campanes.

Un, ha tocat tan fort, que m'ha fet trontollar la cresta.

Sento una olor com la del penya-segat on vaig néixer, no dec ser lluny d'allà!

Els canyissars atapeïts i les altes mates de joncs em donen pistes, és un lloc humit, crec que m'hi acosto.

M'avança fletxat un martinet blanc i el segueixo, el seu llarg bec i les ales blanques semblen mostrar-me una direcció, es para en una bassa, una bassa brillant però, com que s'ha amagat el sol, és fosca... quasi negra.

Veig que s'hi passeja tranquil·lament una família d'ànecs coll verd.

Jo , sense pensar-m'ho gens ni mica, m'hi tiro de cop!

En tenia tantes ganes!

Però surto de seguida enfangat fins el cap. No veig res! Quina patacada! Potser em sortirà un nyanyo. M'he quedat "in albis", en blanc!!!

Em netejo els ulls i el veig allà, allà hi ha el mar on m'espera l'estol de la meva colònia amb les ales ben obertes!

Faig un petit rebot, m'enfilo a la primera roca que trobo, també estenc les ales, m'espolso i crido.

Ja soc a casa!

Pseudònim: Borinot